

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Krkonošská slévárna, s. r. o.**, se sídlem Sylvárovská 2363, Dvůr Králové nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2005, č. j. 550/590/OVSS-VI/2005/Mor, ve věci ochrany ovzduší, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č. j. 7 Ca 284/2005 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 26. 9. 2005, č. j. 550/590/OVSS-VI/2005/Mor, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shora uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „Česká inspekce životního prostředí“), ze dne 25. 5. 2005, č. j. 5/00/04298/05/St, kterým byla žalobci (dále též „účastník řízení“) v bodu 1. výroku podle ust. § 40 odst. 2 zákona č.

86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), uložena pokuta ve výši 60 000 Kč za porušení povinnosti provozovatele velkého zdroje znečišťování ovzduší uvedené v ust. § 11 odst. 1 písm. c) téhož zákona, tj. za neprovedení měření emisí znečišťujících látek u pomocných provozů slévárny v Hostinném – velkého zdroje znečišťování ovzduší: doprava a manipulace se vsázkou nebo produktem (čistírna odlitků, mlýn, tryskač odlitků a brusky); v bodu 2. výroku podle ust. § 40 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší uložena pokuta ve výši 85 000 Kč za porušení povinnosti provozovatele středního zdroje znečišťování ovzduší uvedené v ust. § 11 odst. 1 písm. c) téhož zákona, tj. za neprovedení měření emisí znečišťujících látek u následujících tří středních zdrojů znečišťování ovzduší umístěných v provozovně slévárny v Hostinném: sušárna forem, plynová kotelna, plynová sušárna slévárenského písku; v bodu 3. výroku podle ust. § 40 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za porušení povinnosti provozovatele velkého zdroje znečišťování ovzduší uvedené v ust. § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tj. za překročení emisních limitů u velkého zdroje znečišťování ovzduší – studenovětrné kupolové pece (levé) na výrobu šedé litiny, které bylo zjištěno měřením emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu uhelnatého a pachových látek provedeným dne 8. 2. 2005 Českou inspekcí životního prostředí. Rozhodnutím stěžovatele bylo výše citované rozhodnutí České inspekce životního prostředí změněno tak, že pokuta stanovená v bodě 2. výroku ve výši 85 000 Kč se ruší, celková výše pokuty tak byla snížena na 410 000 Kč, v ostatním zůstalo odvoláním napadené rozhodnutí nezměněno.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele má v dané věci skutečně zásadní význam rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 30. 7. 2004, č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1, kterým byly podle ust. § 9 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší vymezeny znečišťující a pachové látky k plnění obecných limitů. Současně však stěžovatel zdůrazňuje, že plnění obecných limitů znečišťujících látek vymezených podle zmíněného ustanovení zákona o ochraně ovzduší se vyžadovalo nabytím právní moci rozhodnutí o vymezení těchto látek, pokud nebylo uvedeno jinak, jako například u oxidu uhelnatého, u kterého bylo plnění posunuto k 1. 1. 2005. To ovšem neznamená, že by vymezení znečišťujících nebo pachových látek stanovovalo nebo měnilo výši těchto limitů, jejichž hodnota byla stabilně dána přílohou č. 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 356/2002 Sb., kterou se stanoví seznam znečišťujících látek, obecné emisní limity, způsob předávání zpráv a informací, zjišťování množství vypouštěných znečišťujících látek, tmavosti kouře, přípustné míry obtěžování zápachem a intenzity pachů, podmínky autorizace osob, požadavky na vedení provozní evidence zdrojů znečišťování ovzduší a podmínky jejich uplatňování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 356/2002 Sb.“). Účastníkovi řízení (jako provozovateli) tak byly vymezeny druhy látek, oxid uhelnatý a pachové látky,

u kterých byl povinen dodržovat obecné emisní limity, jejichž výše je konstantě upravena tímto prováděcím předpisem až do té doby, kdy je právní předpis podroben změně. Uvedené konkrétní hodnoty emisních limitů 800 mg/m^3 pro oxid uhelnatý a $50 \text{ ou}_E \cdot \text{m}^3$ pro pachové látky nemohly být proto orgánem ochrany ovzduší stanoveny, neboť platily s odkazem na obecně závaznou vyhlášku a pravomocné rozhodnutí o povinnosti tyto hodnoty plnit. Z důvodů uvedených výše proto stěžovatel považuje názor městského soudu, že vázal výši emisního limitu na skutečnost objektivně neexistující, za chybný, neboť krajský úřad ani stěžovatel hodnotu limitů nemohly stanovovat a nezabývaly se jejich hodnotami. Stěžovatel dále připomíná, že uvedením data 11. 7. 2006, které bylo podle tehdy platného ust. § 15 odst. 1 vyhlášky č. 356/2002 Sb. posledním termínem pro provedení autorizovaného měření pachových látek u všech zdrojů povinných tyto látky zjišťovat, orgán ochrany ovzduší provozovatele pouze upozornil na povinnost měření emisí podle prováděcího předpisu, přičemž povinnost plnění obecného emisního limitu pachových látek nastala bezesporu doručením rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „odvolací správní orgán“) ze dne 25. 10. 2004, č. j. 550/869/OVSS-VI/2004/Mor, o odvolání účastníka řízení proti již zmíněnému rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30. 7. 2004, č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1. Protože se v době probíhajícího odvolacího řízení očekávala změna hodnoty obecného emisního limitu pro pachové látky ve vyhlášce č. 356/2002 Sb., bylo rozhodnutí krajského úřadu upraveno ve směru respektujícím případnou legislativní změnu výše emisního limitu při pozdějším autorizovaném měření s tím, že obecný emisní limit pachových látek pro účely měření se stanoví ve výši platné k termínu danému prováděcím předpisem, tedy ke dni 11. 7. 2006. Tato okolnost byla podrobně odůvodněna ve třetím odstavci na straně 2 rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kde bylo mimo jiné jasně uvedeno, že je provozovatel povinen plnit daný emisní limit pro pachové látky s termínem provedení autorizovaného měření do 11. 7. 2006 a vztahovala se pouze k termínu a způsobu provedení autorizovaného měření. Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud věc nesprávně posoudil, neboť ztotožnil termín plnění emisního limitu s nejzazším termínem provedení autorizovaného měření pachových látek. Dospěl tak k závěru, že odvolací správní orgán vázal výši emisního limitu na skutečnost objektivně neexistující, která měla nastat v budoucnosti, a limit pro pachové látky tak stanoven nebyl a nebylo tudíž za co pokutu uložit. Ve skutečnosti však emisní limit pro pachové látky, jehož výši správní orgán nemůže o své vůli měnit, začal platit ihned po nabytí právní moci příslušného rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým změnil rozhodnutí krajského úřadu. Tato změna se týkala části výroku rozhodnutí krajského úřadu upozorňující provozovatele na povinnost uvedenou pod ust. § 15 odst. 1 vyhlášky č. 356/2002 Sb. a byla sama o sobě změnou vztahující se opět pouze k autorizovanému měření, nikoli ke stanovení emisních limitů. Dalším nepochopením věci je podle stěžovatele názor městského soudu, že pokud měl být limit plněn k určitému termínu plnění, který ohledně pachových látek byl stanoven do 11. 7. 2006, nemohl správní orgán při ukládání pokuty vycházet z údajů zjištěných při kontrole provedené dne 8. 2. 2005. Opět je nutno poznamenat,

že datum 11. 7. 2006 bylo termínem pro provedení autorizovaného měření emisí a nikoli pro plnění emisních limitů. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že v legislativě ochrany ovzduší podle zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcích předpisů je běžná praxe, kdy emisní limit nabývající platnosti nabytím účinnosti příslušného právního předpisu je povinně ověřován někdy až i s několikaletým odstupem. To ovšem neznámá, že do té doby je povinný od jeho plnění osvobozen, zejména v takových případech, kdy je zdroj kontrolován Českou inspekcí životního prostředí namátkově, mimo prostor pro pravidelné autorizované měření emisí s frekvencí danou kategorií zdroje znečišťování ovzduší, jak tomu bylo i v případě účastníka řízení. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší pokud pro danou znečišťující látku nebo skupinu látek není stanoven u stacionárního zdroje specifický emisní limit, je provozovatel povinen plnit obecný emisní limit. Krajský úřad na žádost provozovatele, z vlastního podnětu nebo na návrh inspekce vymezí rozhodnutím znečišťující látky nebo jejich stanovené skupiny k plnění obecných emisních limitů.

Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citovaného zákona jsou provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů povinni dodržovat emisní limity včetně stanovených lhůt k jejich plnění, emisní stropy, přípustnou tmavost kouře, pachové číslo a neobtěžovat zápachem nad přípustnou míru obydlí oblasti.

Podle ust. § 40 odst. 7 písm. a) citovaného zákona pokutu od 10 000 do 10 000 000 Kč uloží inspekce provozovateli zvláště velkého, velkého nebo středního stacionárního zdroje, který porušil alespoň jednu z povinností stanovených v § 11 odst. 1 písm. a), b), f), h), o), p), nebo r).

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžejní otázkou v projednávané věci je to, jak ostatně dovodil městský soud i sám stěžovatel v podané kasační stížnosti, zda-li a v jakém rozsahu byl účastník řízení jako provozovatel stacionárního zdroje znečišťování povinen dodržovat emisní limity pro znečišťující látky, konkrétně pro oxid uhelnatý a pachové látky. Podle Nejvyššího správního soudu je pro zodpovězení této otázky rozhodující posouzení charakteru rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 30. 7. 2004, č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1, kterým byly podle ust. § 9 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší vymezeny znečišťující látky (oxid uhelnatý a pachové látky) k plnění obecných limitů, a zejména pak rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 10. 2004,

č. j. 550/869/OVSS-VI/2004/Mor, jímž bylo rozhodnuto o odvolání účastníka řízení proti výše citovanému rozhodnutí krajského úřadu.

V souladu s ust. § 48 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně ovzduší krajský úřad stanovuje pro zvláště velké, velké a střední stacionární zdroje znečišťující látky nebo jejich stanovené skupiny, pro které budou uplatněny obecné emisní limity podle ust. § 9 odst. 4. Podle tohoto ustanovení zákona o ochraně ovzduší je provozovatel povinen plnit obecný emisní limit, pokud pro danou znečišťující látku nebo skupinu látek není stanoven u stacionárního zdroje specifický emisní limit. Krajský úřad na žádost provozovatele, z vlastního podnětu nebo na návrh inspekce vymezí rozhodnutím znečišťující látky nebo jejich stanovené skupiny k plnění obecných emisních limitů (ust. § 9 odst. 4 citovaného zákona).

Z výše uvedeného je patrné, že rozhodnutím příslušného krajského úřadu podle ust. § 9 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší se provozovateli stanovuje povinnost plnit emisní limity dalších znečišťujících látek, tedy kromě těch, jejichž limity je povinen plnit přímo ze zákona (*ex lege*), přičemž výše emisních limitů těchto dalších znečišťujících látek nemůže být rozhodnutím krajského úřadu stanovena na základě jeho volné úvahy, ale je rovna výši obecných emisních limitů určených platnými prováděcími právními předpisy. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutím krajského úřadu podle výše citovaného ustanovení zákona o ochraně ovzduší se provozovateli nově stanoví povinnost plnit emisní limity znečišťujících látek, k jejichž plnění nebyl do té doby povinen, je třeba tomuto rozhodnutí přiznat charakter konstitutivního rozhodnutí, jímž se provozovateli nově stanovují práva a zejména pak povinnosti. Jedná se tedy o takové rozhodnutí správního orgánu, jehož výrok je konstitutivní a měl by proto být formulován tak, aby z něho bylo jednoznačně patrné, jak příslušný správní orgán, v daném případě krajský úřad, rozhodl, neboť jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným a vyhovuje ústavněprávnímu požadavku právní jistoty. Ostatně důležitosti požadavků kladených na výrok rozhodnutí správního orgánu přisvědčil i Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/95, publikovaném pod č. 626/2000 SJS, když zdůraznil, že *„pouze výrok rozhodnutí je schopen právní moci, tzn. představuje onu kvintesenci správního aktu, která je způsobilá zasáhnout práva a povinnosti účastníků. Proto také jen z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté; jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho důvody) mohou být vynuceny správní exekucí, jen porovnáním výroků rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně dozorcí orgány nebo soud posuzují, zda oba výroky jsou konformátní a zda tedy vyšší správní stolice nerozhodovala o jiné věci atd.“*

Výše předestřené požadavky je pak nezbytné vztáhnout rovněž na výrok odvolacího správního orgánu, neboť tento tvoří s výrokiem prvostupňového správního orgánu jeden celek. Přezkoumatelností, resp. nepřezkoumatelností rozhodnutí odvolacího správního orgánu se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č.

1109/2007 Sb. NSS. Zdejší soud v něm dospěl k závěru, že „podle požadavků kladených § 59 odst. 2 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.) na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů je rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.“

Nejvyšší správní soud proto na pozadí shora předestřených požadavků kladených na výrok rozhodnutí správního orgánu přistoupil v nyní projednávané věci k posouzení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30. 7. 2004, č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1, a zejména pak rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 550/869/OVSS-VI/2004/Mor.

Rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 30. 7. 2004, č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1, byly podle ust. § 9 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší a ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 353/2002 Sb., kterým se stanoví emisní limity a další podmínky provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, účastníkovi řízení vymezeny znečišťující látky, oxid uhelnatý a pachové látky, k plnění obecných limitů, s tím, že bylo stanoveno, že autorizované měření emisí pachových látek provozovatel provede nejpozději v termínu do 11. 7. 2006 a splnění stanoveného obecného limitu pro oxid uhelnatý provozovatel zajistí nejpozději v termínu do 1. 1. 2005. Předmětné rozhodnutí krajského úřadu bylo vydáno na návrh České inspekce životního prostředí, ředitelství Praha, ze dne 14. 6. 2004, č. j. 90/6698/04/Bo, na vymezení dalších znečišťujících látek (oxid uhelnatý a pachové látky) a provedení hodnocení míry obtěžování zápachem pro velký stacionární zdroj znečišťování ovzduší, kterým je slévárna šedé litiny, jejímž provozovatelem je účastník řízení. Tento návrh byl Českou inspekcí životního prostředí podán na základě opakované stížnosti obyvatel města Hostinné na neúnosné znečišťování ovzduší účastníkem řízení, a to kuplovnami sloužícími k výrobě šedé litiny, neboť i přesto, že účastník řízení plnil jediný závazný emisní limit a plnil i ostatní závazné podmínky ochrany ovzduší, bylo podle stížnosti obyvatel města Hostinné uvedeným provozem neustále negativně ovlivňováno ovzduší ve městě.

Rozhodnutí krajského úřadu napadl účastník řízení odvoláním ze dne 24. 8. 2004, které bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 10. 2004, č. j. 550/869/OVSS-VI/2004/Mor, zamítnuto a napadené rozhodnutí krajského úřadu změněno s tím, že „obecný emisní limit pro pachové látky se stanoví ve výši platné k určenému termínu plnění“; v ostatním zůstalo napadené rozhodnutí nezměněno. Tuto změnu odůvodnil odvolací správní orgán na straně 2 svého rozhodnutí následovně: „Dne 30. 7. 2004 krajský úřad vydal rozhodnutí č. j. 17206/ZP/2004-Nt-1, kterým jako příslušný orgán ochrany ovzduší podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. m) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší v platném znění, vymezil pro velký stacionární zdroj – kuplovnu (dvě studenovětrné kupolové pece) v provozovně

Slévárna Hostinné znečišťující látky k plnění obecných emisních limitů podle ust. § 9 odst. 4 téhož zákona a § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 353/2002 Sb., kterým se stanoví emisní limity a další podmínky provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. V souladu s těmito předpisy je tak povinen plnit limit oxidu uhelnatého 800 mg.m⁻³ pro hmotnostní tok 5 kg. hod⁻¹ s termínem plnění od 1. 1. 2005 a dále limit pro pachové látky s termínem provedení autorizovaného měření do 11. 7. 2006. Protože hodnota tohoto limitu bude v dohledné době s největší pravděpodobností změněna novelou vyhlášky č. 356/2002 Sb., byl v tomto duchu pozměněn výrok napadeného rozhodnutí.“

Po podrobném posouzení výše uvedených správních rozhodnutí ve světle shora uvedených požadavků kladených na výrok rozhodnutí správního orgánu se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že v důsledku rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 10. 2004, č. j. 550/869/OVSS-VI/2004/Mor) se rozhodnutí krajského úřadu stalo neurčitým, neboť z něj není seznatelné, k jakému datu je vázáno stanovení obecného emisního limitu, resp. k jakému znění prováděcích právních předpisů. Vzhledem ke skutečnosti, že tuto zásadní neurčitost nelze odstranit ani zcela nedostatečným odůvodněním odvolacího správního orgánu, jež váže stanovení obecného emisního limitu na okolnost objektivně neexistující, která měla pravděpodobně nastat v budoucnosti, ani jeho vztahem k rozhodnutí krajského úřadu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v důsledku neurčitého výroku odvolacího správního orgánu nebyl v případě účastníka řízení přezkoumatelným způsobem stanoven emisní limit pro pachové látky. V tomto rozsahu tedy skutkový stav, z něhož bylo ve správním řízení vycházeno při ukládání pokuty, neodpovídá obsahu správního spisu a závěry městského soudu jsou správné.

Jestliže stěžovatel uvádí, že změna provedená výrokem rozhodnutí odvolacího správního orgánu se týkala části výroku rozhodnutí krajského úřadu upozorňující provozovatele na povinnost uvedenou pod ust. § 15 odst. 1 vyhlášky č. 356/2002 Sb. a byla sama o sobě změnou vztahující se opět pouze k autorizovanému měření, je toto tvrzení liché, neboť z vlastního jazykového vyjádření výroku, jakož i odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu (viz výše), vyplývá, že tato změna se týkala toliko části výroku rozhodnutí krajského úřadu týkající se stanovení povinnosti dodržovat obecný emisní limit pro pachové látky.

Z čeho stěžovatel dovozuje, že plnění obecných emisních limitů znečišťujících látek vymezených podle zmíněného ustanovení zákona o ochraně ovzduší se vyžadovalo nabytím právní moci rozhodnutí krajského úřadu o vymezení těchto látek, resp. doručením rozhodnutí odvolacího správního orgánu, není Nejvyššímu správnímu soudu známo, neboť rozhodnutí krajského úřadu tuto okolnost nikterak neřešilo. Podle názoru zdejšího soudu je naopak v souladu s požadavkem právní jistoty, aby rozhodnutí, jímž byla účastníkovi řízení nově stanovena povinnost dodržovat obecné emisní limity a mělo tedy povahu

konstitutivního rozhodnutí, dostatečně určitým a srozumitelným způsobem stanovilo, od jakého okamžiku je tento účastník povinen dostát této nově uložené povinnosti. Jestliže tak rozhodnutí krajského úřadu neučinilo, nelze výrok rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jež se dovolává „určeného termínu plnění“, jež však tímto rozhodnutím, ani předchozím rozhodnutím prvostupňového správního orgánu (rozhodnutím krajského úřadu) určen nebyl, považovat za přezkoumatelný ve smyslu výše uvedené judikatury, neboť vzbuzuje zásadní pochybnosti o způsobu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Pokud v této souvislosti stěžovatel namítá, že názor městského soudu, že vázal výši emisního limitu na skutečnost objektivně neexistující, je chybný, neboť krajský úřad ani stěžovatel hodnotu emisních limitů nemohly stanovovat a nezabývaly se jejich hodnotami, svědčí to o nepochopení závěrů městského soudu na straně stěžovatele. Stěžovatel má pravdu v tom, že ani krajský úřad ani sám stěžovatel nestanovoval účastníkovi řízení konkrétní hodnoty emisních limitů, neboť tyto byly dány prováděcími právními předpisy. Tento závěr ale městský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí ani nerozporoval. Co však stěžovatel opomněl, je skutečnost, že ve vazbě na výše uvedené, tj. na neurčitost rozhodnutí odvolacího správního orgánu, nebylo jednoznačně určité a srozumitelně stanoveno konkrétní znění prováděcích právních předpisů, a tím ani konkrétní hodnoty obecných emisních limitů, které by bylo možno z těchto předpisů odvodit.

Další námitka stěžovatele se týká toho, že městský soud podle jeho názoru nesprávně ztotožnil termín plnění emisního limitu s nejzazším termínem provedení autorizovaného měření pachových látek. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Je pravdou, že městský soud nad rámec výše nastíněné základní argumentace vztahující se k důvodům neurčitosti výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jež způsobila nezákonnost rozhodnutí stěžovatele, uvedl kusou, jednovětou úvahu, v níž nesprávně ztotožnil termín plnění pro pachové látky, jenž určen nebyl, s termínem autorizovaného měření pro pachové látky (termín do 11. 7. 2006) a z tohoto pak chybně dovodil, že správní orgán nemohl při ukládání pokuty vycházet z údajů zjištěných při kontrole provedené dne 8. 2. 2005. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud přisvědčil této námitce stěžovatele a nesouhlasí s touto kusou úvahou městského soudu. Zdejší soud však považuje za nesprávný názor stěžovatele, že městský soud na základě ztotožnění termínu plnění pro pachové látky s termínem autorizovaného měření pro pachové látky dovodil, že nebyla určena výše emisního limitu pro pachové látky, neboť skutečnost, že nebyla jednoznačně stanovena výše obecného emisního limitu pro pachové látky, byla způsobena neurčitostí výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jak je podrobně rozvedeno výše.

I přes tuto částečnou důvodnost kasační stížnosti je však dle názoru Nejvyššího správního soudu třeba respektovat ustálenou judikaturu Nejvyššího

správního soudu, viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, www.nssoud.cz, a zohlednit v nich obsažený právní závěr, že skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti obstál jen některý z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vést nutně ke zrušení rozsudku krajského soudu. V řízení o kasační stížnosti je totiž předmětem posouzení především zákonnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Za situace, kdy je rozhodnutí krajského (v dané věci městského) soudu přezkoumatelné, o čemž nemá v daném případě zdejší soud pochybnost, lze nesprávné dílčí závěry tohoto soudu korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, bez toho, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Takto bylo postupováno i v daném případě, neboť není na místě rušit napadený rozsudek městského soudu, jehož výrok obstál při přezkumu zákonnosti, byť se opírá o dílčí nesprávné závěry, jejichž korekce byla provedena výše.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníku řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu